

योएलको पुस्तक र लाओडिसियाको सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट कलीसिया - संख्या चार

Jeff Pippenger

2025-12-07

अङ्क चार

यशैया अठ्ठाइसमा “यरूशलेम”-माथि “शासन गर्ने घमण्डी मानिसहरू”लाई “एप्रेमका मतवालाहरू” तथा “अहङ्कारको मुकुट”को रूपमा चित्रण गरिएको छ। “मुकुट”ले नेतृत्वलाई जनाउँछ र “अहङ्कार”ले शैतानी चरित्रलाई जनाउँछ।

मातेकाहरूको तुलना त्यस अवशेष (“शेष”) सँग गरिएको छ, जो परमेश्वरको महिमाको “मुकुट” बन्छन्; किनकि पछिल्लो वर्षाको समयमा, उहाँले क्रूसमा “अनुग्रहको राज्य” स्थापना गर्नुभएझैं त्यसको प्रतिरूपस्वरूप आफ्नो “महिमाको राज्य” स्थापित गर्नुहुन्छ। क्रूसमा भएको अनुग्रहको राज्यले आइतबारको व्यवस्थाको समयमा हुने महिमाको राज्यको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ। पछिल्लो वर्षा 9/11 मा आरम्भ भयो, जब एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाउने कार्य र जीवितहरूको न्याय आरम्भ भयो।

मैले देखें कि सबै कुराहरू आफ्नो सामुन्ने उपस्थित हुन लागेको संकटतर्फ अत्यन्त तीव्रतापूर्वक हेरिरहेका छन् र आफ्ना विचारहरू त्यसैतर्फ तानेका छन्। इसाएलका पापहरू पहिल्यै न्यायको निम्ति जानुपर्छ। प्रत्येक पाप पवित्रस्थानमा स्वीकार गरिनुपर्छ, तब कार्य अधि बढ्नेछ। यो अहिले नै गरिनुपर्छ। सङ्कष्टको समयमा बाँकी रहनेहरूले कराउनेछन्, हे मेरा परमेश्वर, हे मेरा परमेश्वर, तपाईंले मलाई किन त्याग्नुभएको छ?

“पछिल्लो वर्षा शुद्ध भएकाहरू माथि आइरहेको छ—तब सबैले यसलाई पहिलेझैं प्राप्त गर्नेछन्। ”

“जब चार दूतहरूले छोडिदिन्छन्, तब ख्रीष्टले आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ। पछिल्लो वर्षा तिनैले मात्र पाउँछन् जो आफूले सक्दो सबै गरिरहेका छन्। ख्रीष्टले हामीलाई सहायता गर्नुहुनेथियो। परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा, येशूको रगतमार्फत, सबै विजयी हुन सक्थे। सारा स्वर्ग यस कार्यमा रुचि राख्दछ। स्वर्गदूतहरू रुचि राख्छन्।”
Spalding and Magan, 3.

प्रकाशको पुस्तकका चार हावाहरूलाई यशैयाले पनि पूर्विय हावाको दिनमा रोकिराखिएको एक प्रचण्ड आँधीको रूपमा चित्रित गरेका छन्, जसरी प्रकाशको पुस्तकका कलहका चार हावाहरू चार स्वर्गदूतहरूद्वारा रोकिएर राखिएका छन्। सिस्टर ह्याइटद्वारा ती चार हावाहरूलाई “फुत्किन खोजिरहेको क्रोधित घोडा” का रूपमा पहिचान गरिएको छ, जसले “मृत्यु र विनाश” ल्याउँछ। ती चार हावाहरू क्रमशः मुक्त गरिन्छन्—९/११ बाट आरम्भ हुँदै, आइतबारको व्यवस्थाको समयमा अत्यन्तै तीव्र बनाउँदै, र अन्ततः मानवीय परीक्षाकाल समाप्त हुँदा पूर्ण रूपमा छोडिन्छन्।

छोडिएका र रोकिएका

सातौँ तुरही, जो तेस्रो हाथ पनि हो, जसले परमेश्वरको रहस्यको समाप्तिको घोषणा गर्दछ, 9/11 मा भविष्यवाणीगत रूपमा बजाइयो, जब इस्लामलाई मुक्त गरियो र त्यसपछि 9/11 पछाडि जर्ज डब्लु. बुशद्वारा भविष्यवाणीगत रूपमा संयमित गरियो। इस्लामकी माता, हागर, इश्माएलकी आमा, संयम र मुक्तिको प्रतीक हुन्। साराले उनलाई अब्राहामसँग सन्तान उत्पन्न गर्नका लागि मुक्त गरिन्; त्यसपछि डाहका कारण साराले उनलाई संयमित गरिन्, जसले हागरलाई भाग्न बाध्य तुल्यायो, जबसम्म स्वर्गदूतले हागरलाई भाग्नबाट रोकेनन् र उनलाई फर्कन आज्ञा दिएनन्। इसहाकको जन्मपछि, हागर र साराबीचको कलह निरन्तर रहिरह्यो, अन्ततः अब्राहामले दासीलाई निकाले, यसरी उनमाथि अर्को संयम आरोपित गर्दै।

इस्लामका चार दूतहरू प्रकाशको पुस्तक अध्याय ९ पद १५ मा उल्लिखित तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको भविष्यवाणीको आरम्भमा मुक्त गरिएका थिए, र त्यसपछि तिनीहरू अगस्ट ११, १८४० मा रोकिएका थिए।

अनि छैटौँ स्वर्गदूतले तुरही बजायो, र मैले परमेश्वरको सामु रहेको सुनको वेदीका चारवटा कुनाबाट एउटा स्वर सुनेँ, जसले तुरही भएको छैटौँ स्वर्गदूतलाई भन्यो, “महान् नदी युफ्रेटिसमा बाँधेर राखिएका ती चार स्वर्गदूतलाई फुकाइदेऊ।” अनि मानिसहरूको तेस्रो भागलाई मार्नका लागि एक घडी, एक दिन, एक महिना, र एक वर्षका निम्ति तयार पारिएका ती चार स्वर्गदूतहरू फुकाइए। प्रकाश ९:१३-१५.

तेस्रो हायको इस्लामलाई ९/११ मा आक्रमण गर्नका लागि मुक्त गरिएपछि, जर्ज डब्ल्यु. बुशले आतंकवादविरुद्ध आफ्नो विश्वव्यापी युद्ध आरम्भ गरे र इस्लाममाथि एउटा रोक लगाइदिए। इस्लामको प्रतीक इश्माएलको पहिलो उल्लेखले इश्माएलका सन्तानहरू हरेक मानिसका विरुद्ध हुनेछन् र हरेक मानिस तिनीहरूका विरुद्ध हुनेछ भन्ने पहिचान गराउँछ।

परमप्रभुका दूतले तिनलाई भने, “हेर, तँ गर्भवती छेस्, र तँले एउटा छोरो जन्माउनेछेस्, र तँले उसको नाउँ इश्माएल राख्नेछेस्; किनकि परमप्रभुले तेरो दुःख सुन्नुभएको छ। अनि ऊ जङ्गली मानिस हुनेछ; उसको हात हरेक मानिसको विरुद्धमा हुनेछ, र हरेक मानिसको हात उसको विरुद्धमा हुनेछ; अनि ऊ आफ्ना सबै दाजुभाइहरूको सामु बसोबास गर्नेछ।” उत्पत्ति १६:११, १२.

इस्लाम संसारको अन्त्यमा हुने त्यो शक्ति हो, जसको विरुद्धमा “हरेक मानिसको हात” उठ्नेछ, र इस्लाम पनि हरेक मानिसको विरुद्धमा हुनेछ, ठीक त्यसरी नै जसरी यो आज पूर्ण रूपमा पूरा भइरहेको छ। भविष्यवाणीको प्रतीकको रूपमा इस्लामको विशेष कार्य विश्वयुद्ध ल्याउनु हो। यो विषय एलियाह र यूहन्ना बप्तिस्मादाताको कथाद्वारा पुष्टि गरिएको छ, र प्रकाशको पुस्तकमा यसलाई “जातिहरूको क्रोध” को रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ।

“यहाँ उल्लेख गरिएको ‘कष्टको त्यो समयको आरम्भ’ भन्नाले विपत्तिहरू खन्याइन थालिने समयलाई जनाउँदैन, तर तिनको खन्याइँ हुनुभन्दा ठीक अघिको छोटो अवधिलाई जनाउँछ, जब ख्रीष्ट पवित्रस्थानमा हुनुहुन्छ। त्यस समयमा, जब मुक्तिको कार्य समाप्तितर्फ बढिरहेको हुनेछ, पृथ्वीमाथि कष्ट आइरहेको हुनेछ, र जातिहरू क्रोधित हुनेछन्, तर तेस्रो स्वर्गदूतको कार्यमा बाधा नपुगोस् भनी तिनीहरूलाई रोकिएको हुनेछ। त्यही समयमा ‘पछिल्लो वर्षा,’ अथवा प्रभुको उपस्थितिबाट आउने ताजगी, तेस्रो स्वर्गदूतको चर्को आवाजलाई सामर्थ्य दिन र सन्तहरूलाई त्यो अवधिमा दृढ उभिन तयार पार्न आउनेछ, जब अन्तिम सात विपत्तिहरू खन्याइनेछन्।” Early Writings, ८५.

जब पछिल्लो वर्षा परिरहेको “दिनहरू” मा, दानियलको पुस्तकमा चित्रित गरिएअनुसार, ख्रीष्टले आफ्नो महिमाको राज्य स्थापना गर्नुहुन्छ।

अनि यी राजाहरूका दिनहरूमा स्वर्गका परमेश्वरले एउटा राज्य स्थापना गर्नुहुनेछ, जुन कहिल्यै नाश हुनेछैन; र त्यो राज्य अरू मानिसहरूलाई छाडिनेछैन, तर त्यसले यी सबै राज्यहरूलाई टुक्रा-टुक्रा पारेर समाप्त पार्नेछ, र त्यो सदासर्वदा स्थिर रहनेछ। दानिएल २:४४.

जब ख्रीष्टले आफ्नो महिमाको राज्य स्थापना गर्नुहुने “दिनहरू” मा, ख्रीष्टका भएकाहरू, जो उहाँको महिमाको “मुकुट” हुन्, तिनीहरू ती मतवालाहरूसित तुलना गरिन्छन्, जसले घमण्डको “मुकुट” धारण गरेका छन्। हबकूकको त्यो “दर्शन”, जसलाई “पट्टिकाहरू” मा लेखी स्पष्ट पारिनु पर्ने थियो, एड्भेन्टावादका आधारभूत सत्यहरूको ऐतिहासिक साक्षीलाई सजीव रूपमा चित्रण गर्दछ। हबकूकको साक्ष्यमा, योएलका “घमण्ड” वा “महिमा” का दुई वर्गहरूलाई यसरी प्रस्तुत गरिएको छ: एउटा वर्ग, जो—विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएका छन्; र अर्को, जो—घमण्डमा उचालिएका छन्। दोस्रो अध्यायको चौथो पदले यी दुई वर्गहरूलाई सम्बोधन गर्दछ, र तिनीहरू फरिसी र महसूल उठाउनेको प्रख्यात दृष्टान्तसँग समानान्तर छन्। महसूल उठाउने धर्मी ठहरिई घर गयो, र फरिसीको “प्राण” “सीधा” छैन, किनकि त्यो “उचालिएको” छ।

हेर, उसको घमण्डले उचालिएको प्राण उहाँभित्र सोझो छैन; तर धर्मीचाहिँ आफ्नै विश्वासद्वारा जीवित रहनेछ।
हबकूक 2:4।

अर्को पदमा हबकूकले जसका हृदय घमण्डमा उचालिएका छन् त्यस वर्गलाई मतवाला भनी चिनाउँछन्, यसरी यशैया र हबकूकका मतवालाहरूलाई “घमण्ड” सँग जोड्दछन्।

निश्चय पनि, किनकि ऊ दाखमद्यद्वारा अपराध गर्दछ, ऊ घमण्डी मानिस हो, ऊ घरमै बसिरहँदैन; जसले आफ्नो चाहनालाई अधोलोकझैँ फैलाउँछ, र मृत्युजस्तै हुन्छ, अनि तृप्त हुन सक्दैन, तर सबै जातिहरूलाई आफ्नैतिर बटुल्छ, र सबै मानिसहरूलाई आफ्ना निम्ति थुपार्छ। हबकूक 2:5।

यो स्मरणीय छ कि हबकूकका यी पदहरू केवल मिलरवादी इतिहासमा मात्र पूरा भएका थिएनन्, तर तिनको पूर्तिको विषय एलन ह्वाइट र एडभेन्टवादका प्रारम्भिक अगुवाहरू दुवैका लागि साझा विमर्शको विषय थियो। मिलरवादी इतिहासको पद चारमा प्रतिनिधित्व गरिएको विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएका तिनीहरू नै थिए, जसले पहिलो निराशाको संकट सहेर टिके; यही संकटले ढिलाइको समय र बाबेलको पतन घोषणा गर्ने दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको आगमन दुवैलाई चिह्नित गर्‍यो। मिलरवादीहरूले त्यस परीक्षा-सम्बन्धी इतिहासभित्रै बुझेका थिए कि पूर्व करारका मानिसहरू, जो ऐतिहासिक रूपमा प्रोटेस्टेन्टहरू थिए, बाबेलका छोरीहरू बनेका थिए। ती प्रोटेस्टेन्टहरू सार्दिसको मण्डलीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका प्रोटेस्टेन्टहरू थिए, जसले करारका मानिसहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्; किनकि तिनीहरूसँग एउटा “नाम” थियो, जो दुवै चरित्र र करार-सम्बन्धको प्रतीक हो, तर तिनीहरू मृत थिए।

सार्दिसको मण्डलीका स्वर्गदूतलाई लेख; यी कुराहरू उहाँ भन्नुहुन्छ, जससँग परमेश्वरका सात आत्माहरू र सात तारा छन्; म तेरा कामहरू जान्दछु, कि तँ जीवित छस् भन्ने तेरो नाम छ, तर तँ मरेको छस्। प्रकाश ३:१।

१८४४ को परीक्षाको प्रक्रियामा, जुन अप्रिल १९ मा आरम्भ भयो र त्यसपछि अक्टोबर २२ मा समाप्त भयो—त्यो परीक्षाको प्रक्रियामा असफल हुनेहरू अभिमानमा उचालिए; र यदि हामीले पाँचौँ पदपछिका पदहरू मात्र पढ्यौँ भने, त्यहाँ मानवीय अभिमानको विशेषता पोपसत्तात्मक अहङ्कार र आत्म-उच्चीकरणको दृष्टान्तद्वारा उदाहरणसहित प्रस्तुत गरिएको छ। यो बीसौँ पदमा पुगेर यस घोषणासँग समाप्त हुन्छ कि परमप्रभु आफ्ना पवित्र मन्दिरमा हुनुहुन्छ; सारा पृथ्वी उहाँका सामु मौन रहोस्।

तर परमप्रभु आफ्नो पवित्र मन्दिरमा हुनुहुन्छ; उहाँको सामु सारा पृथ्वी मौन रहोस्। हबकूक 2:20।

हबकूक अध्याय २ को दोस्रो पदले १९ अप्रिल, १८४४ को पहिलो निराशालाई चिह्नित गर्दछ, र यो अध्याय बीसौँ पदमा समाप्त हुन्छ, जसले २२ अक्टोबर, १८४४ लाई स्पष्ट रूपमा संकेत गर्दछ, जब प्रभु अकस्मात् आफ्नो मन्दिरमा आउनुभयो।

अक्टोबर २२, १८४४ मा चार आगमनहरू (पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति)

“दानिएल ८:१४ मा प्रकट गरिएको अनुसार पवित्रस्थानको शुद्धीकरणका लागि हाम्रो महायाजकका रूपमा ख्रीष्टको अति पवित्र स्थानमा आगमन; दानिएल ७:१३ मा प्रस्तुत गरिएको अनुसार प्राचीन दिनहरूका मानिसका पुत्रको आगमन; र मलाकीद्वारा अगमवाणी गरिएको अनुसार प्रभुको आफ्नै मन्दिरमा आगमन—यी सबै एउटै घटनाका वर्णन हुन्; र यही कुरा मत्ती २५ को दस कुमारीहरूको दृष्टान्तमा ख्रीष्टले वर्णन गर्नुभएको विवाहमा दुलहाको आगमनद्वारा पनि चित्रित गरिएको छ।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ४२६।

तेस्रो र चौथो पदले दोस्रो पददेखि बीसौँ पदसम्मको परीक्षण प्रक्रियामा उत्पन्न हुने दुई वर्गहरूलाई पहिचान गर्दछ, अर्थात् १९ अप्रिल, १८४४ देखि २२ अक्टोबर, १८४४ सम्मको परीक्षण प्रक्रिया। चौथो पददेखि उन्नाइसौँ पदसम्म चौधौँ पदलाई बाहेक पोपीय शक्तिलाई सम्बोधन गरिएको छ; चौधौँ पदले भने 9/11 मा प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारको स्वर्गदूतको अवतरणपछि आउने इतिहासलाई सम्बोधन गर्दछ।

किनकि पृथ्वी परमप्रभुको महिमाको ज्ञानले भरिपूर्ण हुनेछ, जसरी समुद्र पानीले ढाकिएको हुन्छ। हबकूक 2:14.

मिलरवादी इतिहासमा दोस्रो स्वर्गदूतको जाँच प्रक्रियामा उपासकहरूका दुई वर्ग विकसित भए, र त्यसपछि २२ अक्टोबर, १८४४ को संकटमा प्रकट भए। उक्त अंशमा दुष्टहरूको चरित्र पोपसत्ताकै चरित्र हो, र त्यस जाँचको अवधिमा विश्वासी मिलरवादीहरू दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशसँग सहमत हुँदै यस घोषणा गर्न पुगे कि मिलरवादी सन्देशलाई अस्वीकार गरेकाले प्रोटेस्टेन्ट मण्डली रोमका छोरीहरू बनेकी थियो। १९ अप्रिलमा आरम्भ भई २२ अक्टोबरमा समाप्त भएको त्यस विवादभित्र, कि त बेलशज्जरझैँ बाबेलको दाखमद्य पिउने घमण्डीको रूपमा, वा बेलशज्जरअगाडि दानिएलझैँ आफ्नै विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएको व्यक्तिको रूपमा, चरित्र प्रकट हुन्छ। त्यही विवादभित्र त्यो नाट्यकथा उद्घाटित हुन्छ, जसले संसारलाई तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशसँग सम्बन्धित अनन्त वास्तविकताहरूतर्फ जागृत गराउँछ। मतवाला र धर्मी ठहरिएकोबीचको पृष्ठभूमि यस तर्कको सन्दर्भभित्र राखिएको छ कि संसार यी विषयहरूप्रति कसरी प्रबुद्ध हुन्छ: “किनकि समुद्रलाई पानीहरूले ढाकेझैँ पृथ्वी परमप्रभुको महिमाको ज्ञानले भरिनेछ।” त्यो प्रबोधन 9/11 मा आरम्भ भयो।

हबकूक अध्याय दुईमा प्रतिनिर्दिष्ट इतिहासको समापनमा, प्रभु २२ अक्टोबर, १८४४ मा अकस्मात् आफ्नो मन्दिरमा आउनुभयो। उहाँले यसो दानियेल आठको पद चौधमा पाल्मोनीको रूपमा प्रस्तुत गर्नुभएको भविष्यवाणीको परिपूर्तिमा गर्नुभयो।

पाल्मोनी

बाइबलीय पात्रोको सातौँ महिनाको दशौँ दिनमा, जुन 1844 मा दशौँ महिनाको बाइसौँ दिनमा परेको थियो, हबकूक 2:20 पूरा भयो, र “220” भन्ने प्रतीकात्मक सङ्ख्या ‘अध्याय र पद’-मा देख्न सकिन्छ, जसले स्वर्गीय पवित्रस्थानमा ख्रीष्टको कार्यमा भएको व्यवस्थागत परिवर्तनलाई चिह्नित गर्दछ। एक लाख चवालीस हजारको एउटा भविष्यवाणीगत विशेषता यो हो कि तिनीहरू जहाँ जहाँ थुमा जानुहुन्छ, उहाँलाई त्यहीँ त्यहीँ पछ्याउनेहरू हुन्। ख्रीष्टलाई पछ्याउनु भनेको उहाँलाई उहाँको वचनमा पछ्याउनु हो।

उहाँको वचनमा “220” भन्ने सङ्ख्याले प्रतीकात्मक रूपमा दिव्यता र मानवताको संयोजनलाई जनाउँछ, र ठीक त्यही मितिमा ख्रीष्टले आरम्भ गर्नुभएको काम उहाँको दिव्यतालाई मानवतासँग संयोजन गर्ने काम नै थियो। सन् 1844 मा दशौँ महिनाको बाइसौँ दिनमा, अथवा प्रतीकात्मक रूपमा बाइस गुणा दस बराबर “220” ($22 \times 10 = 220$), वा यसरी भन्न सकिन्छ, ठीक त्यही मितिमा जुन प्रतीकात्मक रूपमा “220” सँग समतुल्य हुन्छ, हबकूक “2:20” पूरा भयो, जब ख्रीष्टले पवित्र स्थानबाट परमपवित्र स्थानमा सरेर अनुसन्धानात्मक न्याय आरम्भ गर्नुभयो।

पल्मोनी, अद्भुत सङ्ख्या, ‘प्रश्न र उत्तर’ भित्र अवस्थित छ, जुन एडभेन्टवादको केन्द्रीय स्तम्भ हो, र अधिकांश एडभेन्टवादीहरू त्यस सत्यप्रति पूर्णतः अनभिज्ञ छन्।

“अरू सबैभन्दा बढी जुन धर्मशास्त्रीय वचन आगमन-विश्वासको आधार तथा केन्द्रीय स्तम्भ दुवै भएको थियो, त्यो यो घोषणा थियो, ‘दुई हजार तीन सय दिनसम्म; त्यसपछि पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ।’ [दानिएल 8:14.]” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, 409.

दानिएल अध्याय आठका पद तेह्र र चौधले पद तेह्रमा रहेको एउटा प्रश्नलाई जनाउँछन्, जसको पछि पद चौधमा उत्तर दिइएको छ। हिब्रू शब्द पल्मोनीलाई पद तेह्रमा “त्यो एक निश्चित पवित्र जन” भनी अनुवाद गरिएको छ, र ख्रीष्टको त्यस विशेष नामको अर्थ अद्भुत गणनाकर्ता वा रहस्यहरूको गणनाकर्ता हो।

जब एलेन ह्वाइटले चौधौँ पदलाई एडभेन्टवादको केन्द्रीय स्तम्भ र आधारको रूपमा चिन्हित गर्छिन्, तब ती दुई पदहरूको प्रश्न र उत्तरमाथि उहाँले दैवी जोड दिनुहुन्छ, जसले यो माग गर्दछ कि अद्भुत गणनाकर्ता ख्रीष्ट नै सन्दर्भको प्रमुख बिन्दु हुनुपर्छ। सिस्टर ह्वाइटले कुनै पनि खण्डको केन्द्रीय सत्यको रूपमा ख्रीष्टलाई हेर्नुको महत्त्वलाई बारम्बार जोड दिनुभयो, र तेह्रौँ तथा चौधौँ पदहरूमा ख्रीष्टको प्रत्यक्ष प्रकटता छ—“त्यो एक निश्चित पवित्र जन,”—जो

पाल्मोनी हुनुहुन्छ।

जब एड्भेन्टवादले 1863 मा लेवीयव्यवस्था 26 का “सात समयहरू” लाई अस्वीकार गर्‍यो, तब तिनीहरूले पाल्मोनीतर्फ आफ्ना आँखा बन्द गरे, किनकि प्रश्न र उत्तरको भविष्यसूचक संरचना मोशाका “सात समयहरू” र दानियलका “तेइस सय दिनहरू” बीचको सम्बन्धमा आधारित छ। मोशाका “सात समयहरू” अर्थात् दुई हजार पाँच सय बीस वर्ष र दानियलका “तेइस सय साँझहरू र बिहानहरू” अर्थात् तेइस सय वर्षबीचको भविष्यसूचक सम्बन्ध समयद्वारा स्थापित हुन्छ, जुन सङ्ख्याहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिन्छ, र अद्भुत सङ्ख्याकर्ता प्रश्न र उत्तरको ठीक केन्द्रमा हुनुहुन्छ, जो एड्भेन्टवादको केन्द्रीय स्तम्भ हुन्। जसले जोसेफसका लेखनहरू पढेका हुन सक्छन्, तिनीहरूले सम्भवतः परमेश्वरद्वारा सृष्टि गरिएका दुई विशेष वस्तुहरूलाई चिन्हित गर्ने उनका तार्किक तर्कहरू सम्झन सक्छन्। एउटा हिब्रू भाषा थियो र अर्को मापनयोग्य समय थियो, जसले फलस्वरूप गणितको आवश्यकता गर्दछ।

तेह्रौँ पदले “कति समयसम्म?” भनी सोध्दछ। यस पदले “कहिले?” भनी सोध्दैन; यसले “कति समयसम्म?” भनी सोध्दछ। प्रश्न अवधि (कति समयसम्म?) सम्बन्धी हो कि समयको कुनै बिन्दु (कहिले?) सम्बन्धी हो, यसलाई ठीकसँग बुझ्नु सही समझका लागि अत्यावश्यक छ। चौधौँ पदमा दिइएको प्रश्नको उत्तरले या त समयको कुनै बिन्दुलाई चिन्हित गरिरहेको हुन्छ, वा कुनै अवधिलाई, र सम्भवतः दुवैलाई; तर उत्तर जे भए पनि, त्यो तेह्रौँ पदको प्रश्नको सन्दर्भभित्रै राखिनुपर्छ। वचनलाई ठीकसँग विभाजन गर्न, अथवा यसो भनौँ, चौधौँ पदको उत्तरलाई ठीकसँग बुझ्नका लागि, प्रश्नको सन्दर्भको सही समझ आवश्यक छ। के त्यो “कहिले” हो, वा “त्यसपछि”?

एफ्राइमका मतवालाहरू अस्पष्ट रूपमा सिकाउँछन् कि पद चौधले समयको एक बिन्दु पहिचान गरिरहेको छ, जसलाई तिनीहरूले २२ अक्टोबर, १८४४ भनी चिनाउँछन्; र यसो गर्दा तिनीहरूले हामीले भर्खर The Great Controversy बाट उद्धृत गरेको अंशलाई सायद सन्दर्भ गर्न सक्छन्, तर परमेश्वरको वचन कहिल्यै परिवर्तन हुँदैन र यो कहिल्यै असफल पनि हुँदैन। “कति समयसम्म” भन्ने प्रश्नले समयको अवधि जनाउँछ, कुनै समयबिन्दु होइन। २२ अक्टोबर, १८४४ ले अनुसन्धानात्मक न्यायको अवधिको आरम्भ गर्‍यो, र त्यस कार्यसँग सम्बन्धित सत्यहरू अनन्त सुसमाचारका प्रतिनिधि हुन् र यो केवल त्यसको आरम्भ मितिभन्दा धेरै नै महत्त्वपूर्ण छन्।

हिब्रू व्याकरण स्पष्ट छ, र त्यही समान अर्थलाई King James Version मा अनुवाद गरिएको थियो। व्याकरणले प्रश्नलाई अवधिको सन्दर्भमा स्पष्ट रूपमा स्थापित गरिरहेको मात्र होइन, “कति समय” भन्ने प्रश्न बाइबलीय भविष्यवाणीको एक प्रतीक पनि हो। धेरै साक्षीहरूको आधारमा यो देखाउन सकिन्छ कि “कति समय” भन्ने प्रश्नले, एक प्रतीकको रूपमा, 9/11 देखि Sunday law सम्मको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। Palmoni र Joel तर्फ फर्कनुभन्दा पहिले, हामी पहिले “कति समय” भन्ने प्रतीकलाई विचार गर्नेछौँ।

कति समयसम्म? यशैया ६ जब उहाँ परमेश्वरको उपस्थिति-कक्षमा उभिनुभयो, तब यशैयाले परमेश्वरलाई एक अत्यन्त विशाल मन्दिरमा उच्च र उन्नत सिंहासनमा विराजमान देखे। त्यो स्वर्गदूतहरूका उपस्थितिले भरिएको थियो, जसले आफ्ना मुख र पाउ छोपिरहेका थिए र प्रेम तथा आराधनामा आफ्ना पखेटाहरूले उहाँको सामुन्ने उडिरहेका थिए। तिनीहरू ठूलो स्वरले कराउँदै थिए, “पवित्र, पवित्र, पवित्र, सेनाहरूका परमप्रभु; सारा पृथ्वी उहाँको महिमाले भरिपूर्ण छ” (यशैया ६:३)। उक्त दर्शनका क्रममा यशैयाले चारवटा आश्चर्यजनक कुराहरू देखे। पहिलो, तिनले आफू पूर्णतः पापी रहेको देखे। तिनले आफ्नै अधर्म र आफ्नो जातिको अधर्मलाई अत्यन्त गहिरो रूपमा महसुस गरे। दोस्रो, तिनले आफ्नो पापको लागि प्रायश्चित्त भएको देखे। वेदीबाट लिइएको आगोको कोइलोलो तिनका ओठ छोयो, र तिनको दोष हटाइयो। तेस्रो, तिनले परमेश्वरले एक जना मानिस खोजिरहनुभएको देखे जसलाई उहाँले आफ्ना जनहरूकाहाँ पठाउन सक्नुन्। त्यसैले तिनले पुकारे, “म यहाँ छु; मलाई पठाउनुहोस्।” चौथो, तिनले परमेश्वरका जनहरूमाथि आउन लागेको भयानक न्यायलाई देखे। यो अन्तिम दर्शन यति विचलित पार्ने थियो कि यशैयाले पुकारे, “हे प्रभु, कहिलेसम्म?” (यशैया ६:११)। परमेश्वरले उत्तर दिनुभयो, “जबसम्म

शहरहरू बासिन्दाविहीन भएर उजाड नहोऊन्, घरहरू मानिसविहीन नहोऊन्, र देश पूर्णतः उजाड नहोस्; जबसम्म परमप्रभुले मानिसहरूलाई टाढा नलानुहुन्छ, र देशको बीचमा धेरै परित्यक्त स्थानहरू नहोऊन्। अनि त्यसमा दशौँ भाग मात्र बाँकी रहे पनि, त्यो फेरि नाश गरिनेछ। तर टेरेबिन्थ वा बाँजको रूख काटिँदा पनि जसरी त्यसको ठुटो बाँकी रहन्छ, त्यसरी नै पवित्र सन्तान त्यस देशको ठुटो हुनेछ” (यशैया ६:११-१३)। यशैयालाई सान्त्वना दिने एउटै कुरा मात्र थियो: ठुटो रहने थियो। पवित्र सन्तान ठुटो हुनेछ। राष्ट्र पूर्ण विनाशतर्फ गइरहेको भए पनि, परमेश्वरले आफूलाई साक्षीको रूपमा बाँकी रहने एक विश्वासी अवशेष सुरक्षित राख्नुहुने थियो। पवित्र सन्तान परमेश्वरबाट र परमेश्वरकै निम्ति छुट्याइएको जनसमूह हुनेछ। अवशेष जातीय इस्राएलको मध्यबाट बाहिर बोलाइएका ती व्यक्तिहरू हुनेछन्, जसले परमेश्वरलाई चिनेका, प्रेम गरेका, र सेवा गरेका छन्। आज पनि त्यस्तै छ। “सबै इस्राएलीहरू इस्राएल होइनन्” (रोमी ९:६)। अन्यजातिहरूमध्येबाट पनि एक जनसमूह बोलाइनेछ, किनकि “यस वर्तमान समयमा पनि अनुग्रहद्वारा चुनिएको एउटा अवशेष छ” (रोमी ११:५)। फिरौन, अमालेकीहरू, र बालका अगमवक्ताहरूको समयदेखि नै अवशेषहरू रहँदै आएका छन्। एलियाले भने, “इस्राएलीहरूले तपाईंको करार त्यागेका छन्, तपाईंका वेदीहरू भत्काएका छन्, र तपाईंका अगमवक्ताहरूलाई तरवारले मारेका छन्; म, केवल म मात्र बाँकी छु, र तिनीहरू मेरो प्राण लिन खोजिरहेका छन्” (१ राजाहरू १९:१०)। तर परमेश्वरले भन्नुभयो, “मैले इस्राएलमा सात हजार जनालाई आफूसँग बाँकी राखेको छु, जसका सबै घुँडा बालका सामु झुकेका छैनन्, र जसका सबै मुखले उसलाई चुम्बन गरेका छैनन्” (१ राजाहरू १९:१८)। परमेश्वरसँग सधैं आफ्नो अवशेष रहन्छ। पृथ्वीमाथि यस्तो समय कहिल्यै आएको छैन—महान् आध्यात्मिक अन्धकार र पतनको समयमै पनि—जब परमेश्वरसँग आफूलाई प्रेम गर्ने र सेवा गर्ने जनसमूह नरहेको होस्। इस्राएलको इतिहासका अत्यन्त अन्धकारमय घडीहरूमा पनि, उहाँले आफ्नो लागि सात हजार जनालाई सुरक्षित राख्नुभयो। यो संसार अन्धकारमय स्थान हो। हामी यस्तो समयमा बाँचिरहेका छौं जब विश्वासको अंगीकार गर्ने मसीही मण्डलीले धेरै हदसम्म सांसारिकतासँग सम्झौता गरेको छ र सत्यलाई त्यागेको छ। तर हामीले निराश हुनु पर्दैन। परमेश्वरले आफ्नो अवशेषलाई सुरक्षित राख्दै आउनुभएको छ, र उहाँले आफ्नो लागि छुट्याएका जनहरूलाई अन्तसम्म सुरक्षित राख्नुहुनेछ।

यशैया अध्याय छ, पद तीनमा स्वर्गदूतहरूले पृथ्वी परमेश्वरको महिमाले भरिपूर्ण छ भनी घोषणा गर्छन्।

अनि एउटाले अर्कोलाई पुकारेर भन्यो, “पवित्र, पवित्र, पवित्र सेनाहरूका परमप्रभु हुनुहुन्छ; सारा पृथ्वी उहाँको महिमाले परिपूर्ण छ।” यशैया ६:३।

सिस्टर ह्याइटले प्रकाश १८ को स्वर्गदूतको अवतरणलाई पद तीनका स्वर्गदूतहरूसित जोड्नुहुन्छ।

“जब तिनीहरू [स्वर्गदूतहरू] भविष्यलाई देख्छन्, जब सारा पृथ्वी उहाँको महिमाले भरिपूर्ण हुनेछ, तब विजयपूर्ण प्रशंसागान मधुर गानमा एकबाट अर्कोतर्फ प्रतिध्वनित हुन्छ, ‘पवित्र, पवित्र, पवित्र, सेनाहरूका परमप्रभु हुनुहुन्छ।’” Review and Herald, December 22, 1896.

यशैया ९/११ मा छन्, र उनले देख्न वा सुन्न नचाहने लाओडिकीया जनतासामु ९/११ को सन्देश कति समयसम्म प्रस्तुत गर्नुपर्छ भनी “कति बेला सम्म” भनेर सोध्यो। उनलाई भनिन्छ कि शहरहरू ध्वस्त नहुँदासम्म उनले दृढतापूर्वक लागिरहनुपर्छ; र शहरहरूको विनाश आइतवारको व्यवस्थाबाट आरम्भ हुन्छ, जब राष्ट्रिय धर्मत्यागपछि राष्ट्रिय विनाश आउँछ।

तब मैले भनें, “हे प्रभु, कहिलेसम्म?” अनि उहाँले उत्तर दिनुभयो, “जबसम्म शहरहरू बासिन्दाविहीन भएर उजाड नहोऊन्, र घरहरू मानिसविहीन नहोऊन्, र देश पूर्णतः सुनसान नहोस्, अनि परमप्रभुले मानिसहरूलाई धेरै टाढा नलगून्, र देशको बीचमा ठूलो परित्याग नहोस्। तर त्यसमा अझै दशौँ अंश रहनेछ, र त्यो फेरि फर्कनेछ,

अनि भस्म पारिनेछ; तर तेइलको रूख र बाँजको रूखझैँ, जसका पात झरेपछि पनि तिनमा ठुटो रहिरहन्छ, त्यसरी नै पवित्र सन्तान त्यसको ठुटो हुनेछ।” यशैया ६:११-१३।

9/11 मा, जब पृथ्वी परमेश्वरको महिमाले प्रकाशमान भयो, तब यशैया पछिल्लो वर्षाको सन्देश प्रस्तुत गर्न अभिषिक्त हुन्छन्, र उनी सोध्छन्, “कति समयसम्म” उनले 9/11 को सन्देश ती मानिसहरूलाई प्रस्तुत गर्नुपर्छ जसका हृदय मोटा भएका छन्? उत्तर “त्यतिजेलसम्म” हो—आइतबारको व्यवस्था नआउन्जेलसम्म—जब “देशको बीचमा ठूलो परित्याग” हुनेछ। “ठूलो परित्याग” लाओडिसीयन एड्भेन्टिज्मद्वारा सम्पन्न हुन्छ, जसलाई अध्याय बाइसमा यशैयाले शेब्नाको रूपमा प्रतिनिधित्व गरेका छन्।

हेर, परमप्रभुले तँलाई प्रबल बन्दीवनमा लैजानुहुनेछ, र निश्चय नै तँलाई छोप्नुहुनेछ। उहाँले निश्चय नै तँलाई बलपूर्वक घुमाई ठूलो देशमा बलझैँ फ्याँकिदिनुहुनेछ; त्यहाँ तँ मर्नेछस्, र त्यहीँ तेरो गौरवका रथहरू तेरो स्वामीको घरानाको लाज हुनेछन्। अनि म तँलाई तेरो पदबाट धपाउनेछु, र तेरो स्थानबाट उसले तँलाई तल झारिदिनेछ। यशैया 22:17-19।

लाओडिसियाली एड्भेन्टवादले आइतबारको व्यवस्थाको समयमा सत्यलाई त्याग्छ, र त्यहाँ दानियेल अध्याय एघार पद एकचालीसमा चित्रण गरिएझैँ “परास्त” हुन्छ।

उहाँ महिमामय देशमा पनि प्रवेश गर्नुहुनेछ, र धेरै देशहरू परास्त हुनेछन्; तर एडोम, मोआब, र अम्मोनका सन्तानहरूका प्रधानहरूचाहिँ उहाँको हातबाट उम्कनेछन्। दानिएल 11:41.

जब यशैया “कहिलेसम्म” भनी सोध्छन्, उनलाई दानियेल अध्याय एघार पद एकचालीसका “धेरै” जनाहरू “परास्त” गरिने आइतबारको व्यवस्थासम्मै एड्भेन्टवादलाई यो सन्देश प्रस्तुत गर्न भनिन्छ—त्यो बेला जब तिनीहरूले सब्बाथ र परमेश्वरलाई त्याग्नेछन्। त्यसपछि तिनीहरूलाई प्रकाशको पुस्तकमा चित्रित गरिएझैँ प्रभुको मुखबाट उकेलिनेछ; त्यही पुस्तकमा बाइबलका सबै पुस्तकहरू एकै ठाउँमा भेटिन्छन् र समाप्त हुन्छन्, र त्यहीँ यशैया बाइसको शेब्ना “हिंसकरूपमा” “ठूलो देशतिर बलझैँ” फ्याँकिनेछ, जब तिनीहरू “टाढा” “हटाइने” छन्।

त्यो समयमावधिमा अवशेष, जसलाई “दशांश” (जो एक तिथि हो) को रूपमा चित्रित गरिएको छ, “फर्कन्छ”; जसलाई उक्त खण्डमा त्यस्ता रूखहरूसँग तुलना गरिएको छ, जसमा पातहरू झरेपछि पनि “सार” बाँकी रहन्छ। भविष्यवाणीको प्रतीकवादमा “पातहरू” ले पेशा वा स्वीकारोक्ति जनाउँछन्। जब एड्भेन्टवाद आइतबारको व्यवस्थासम्म आइपुग्छ र परमेश्वरको सब्तको सट्टा हप्ताको पहिलो दिनलाई स्वीकार गर्दछ, तब तिनीहरूले आफ्नो “पेशा” का पातहरू झार्नेछन् र अबउप्रान्त परमेश्वरको सातौँ-दिनको सब्तलाई कायम राख्ने दाबी गर्नेछैनन्।

“अज्जीरको रूखलाई दिएको श्राप एउटा कर्मद्वारा प्रस्तुत दृष्टान्त थियो। ख्रीष्टकै सामुन्ने आफ्नो आडम्बरपूर्ण पातहरू फिँजाएर ठाटिएको त्यो बाँझो रूख यहूदी राष्ट्रको प्रतीक थियो। मुक्तिदाताले आफ्ना चेलाहरूलाई इस्राएलको विनाशको कारण र त्यसको निश्चयतालाई स्पष्ट पार्न चाहनुभयो। यही उद्देश्यका लागि उहाँले त्यस रूखलाई नैतिक गुणहरूद्वारा सम्पन्न तुल्याउनुभयो, र त्यसलाई दैवी सत्यको उद्घाटक बनाउनुभयो। यहूदीहरू परमेश्वरप्रति निष्ठा प्रकट गर्दै अन्य सबै जातिहरूबाट अलग उभिएका थिए। तिनीहरू उहाँबाट विशेष अनुग्रह पाएका थिए, र तिनीहरूले आफूलाई अन्य सबै जातिभन्दा बढी धार्मिक ठहर गर्ने दाबी गर्थे। तर तिनीहरू संसारप्रेम र लाभलोभले भ्रष्ट भइसकेका थिए। तिनीहरूले आफ्नो ज्ञानको घमण्ड गर्थे, तर परमेश्वरका अपेक्षाहरूप्रति अज्ञानी थिए, र कपटले भरिपूर्ण थिए। त्यो बाँझो रूखझैँ, तिनीहरूले आफ्ना आडम्बरपूर्ण हाँगाहरू माथि फैलाएका थिए, रूपले हृष्टपुष्ट र आँखालाई सुन्दर देखिने; तर तिनीहरूले “पात बाहेक केही पनि” फलाएनन्। यहूदी धर्म—आफ्नो भव्य मन्दिर, पवित्र वेदीहरू, मुकुटधारी पुजारीहरू, र प्रभावशाली विधिहरूसहित—निश्चय नै बाह्य रूपले सुन्दर थियो, तर नम्रता, प्रेम, र परोपकारचाहिँ त्यहाँ अभावमा थिए।”

“अज्जीरको बगैँचाका सबै रूखहरू फलविहीन थिए; तर पातविहीन रूखहरूले कुनै आशा जगाएनन्, र कुनै निराशा पनि उत्पन्न गरेनन्। यी रूखहरूद्वारा अन्यजातिहरूको प्रतिनिधित्व गरिएको थियो। तिनीहरू पनि यहूदीहरूझैँ नै भक्तिहीन थिए; तर तिनीहरूले परमेश्वरको सेवा गर्ने दाबी गरेका थिएनन्। तिनीहरूले असलताको

घमण्डपूर्ण दाबी गरेका थिएनन्। तिनीहरू परमेश्वरका कामहरू र मार्गहरूप्रति अन्धा थिए। तिनीहरूका लागि अज्जीरको समय अझै आएको थिएन। तिनीहरू अझै पनि त्यस दिनको प्रतीक्षामा थिए, जसले तिनीहरूलाई ज्योति र आशा ल्याउनेथियो। यहूदीहरू, जसले परमेश्वरबाट अझ ठूलो आशिष् प्राप्त गरेका थिए, ती वरदानहरूको दुरुपयोगको निम्ति जिम्मेवार ठहराइए। जुन विशेषाधिकारहरूको तिनीहरूले घमण्ड गर्थे, तिनैले मात्र तिनीहरूको दोष अझ बढाए।” *The Desire of Ages*. 582, 583.

आइतबारको व्यवस्थाको समयमा, परमेश्वरका करारका जनहरू भएको लाओडिकीया एड्भेन्टवादको दाबी लुप्त हुन्छ, किनकि उनीहरूले मृत्युको करारको चिन्ह स्वीकार गर्छन् र जीवनको करारको छाप अस्वीकार गर्छन्। त्यसपछि उनीहरूले आफ्नो दाबीका पातहरू फ्याँकिदिन्छन्, र तब दृष्टिगत गराइने कुरा यशैयाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको एक बाँकी समूह हो, जसले 9/11 मा पुराना बाटाहरूतर्फ “फर्कियो”, अनि जब उनीहरू (यशैया) ले आफ्नो भ्रष्ट अनुभवलाई बुझे, तब धूलोमा नम्र पारिए, र त्यसपछि वेदीमाथिबाट लिइएको एक अंगारद्वारा शुद्ध पारिए। सिस्टर ह्याइटले हामीलाई बताउनुहुन्छ कि वेदीको अंगारले शुद्धीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, तर शुद्धीकरण भनेको केवल त्यही हो, जुन अंगारले यशैयाका ओठ छोएर सम्पन्न गर्छ।

“जीवित अंगारो शुद्धीकरणको प्रतीक हो। यदि यसले ओठलाई स्पर्श गर्छ भने, तिनबाट कुनै अशुद्ध वचन निस्कने छैन। जीवित अंगारोले प्रभुका सेवकहरूको प्रयासको सामर्थ्यलाई पनि प्रतीकित गर्छ।” *Review and Herald*, October 16, 1888.

अन्तिम दिनहरूमा पृथ्वीमा फालिएका वेदीका “अङ्गारहरू” प्रकाशको पुस्तक अध्याय आठका पहिलो पाँच पदहरूमा सातौँ र अन्तिम मोहर खोलिँदा पृथ्वीमा फालिएका ती अङ्गारहरू नै हुन्। यशैया, र त्यसकारण एक लाख चवालीस हजार, अङ्गारले तिनीहरूको ओठ छोएर शुद्ध पारिन्छन्, तर “अङ्गार” एउटा सन्देश हो। जब तिनीहरूले स्वर्गदूतको हातबाट पुस्तक लिन्छन् र खान्छन्, तब त्यसले तिनीहरूको ओठ छुन्छ।

तपाईंको सत्यद्वारा तिनीहरूलाई पवित्र पार्नुहोस्; तपाईंको वचन सत्य हो। यूहन्ना 17:17.

जो “फर्केर” बाँकी रहनेवाला अवशेष (शेषांश) बन्छन्, तिनीहरूलाई ओक र टील रूखहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र जसरी ख्रीष्टले “रूखलाई नैतिक गुणहरूले युक्त तुल्याउनुभयो, र त्यसलाई दैवी सत्यको व्याख्याता बनाउनुभयो,” त्यसरी नै यशैयाका रूखहरूभित्र पनि “पदार्थ” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको “नैतिक गुण” निहित छ। जो केवल बाह्य स्वीकारोक्तिका पातहरू मात्र थिए, तिनीहरू फ्याँकिए पनि, त्यो पदार्थ रूखहरूसँग रहिरहन्छ। “पवित्र बीउ” नै त्यो “पदार्थ” हो, र ख्रीष्ट भविष्यवाणीको “पवित्र बीउ” हुनुहुन्छ। अध्याय छमा अवशेषद्वारा, र स्वयं यशैयाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका ती रूखहरूले मानिसहरूलाई, अर्थात् मानवतालाई, प्रतिनिधित्व गर्छन्, र पवित्र बीउले दैवीत्वलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। यसरी, यशैया ६ ले 9/11 देखि सन्डे लसम्म एड्भेन्टिज्मको शुद्धीकरणलाई चिन्हित गर्दछ, र यशैयाले त्यस भविष्यसूचक इतिहासमा योगदान गर्ने विवरणहरू सबै “कति समयसम्म” भन्ने उनको प्रश्नद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। यशैयाको निम्ति “कति समयसम्म” भन्ने प्रश्नको उत्तर 9/11 देखि सन्डे लसम्म थियो।

कति लामो? 1840-1844

११ अगस्ट, १८४० ले ९/११ को प्रतिरूप प्रस्तुत गर्‍यो, र ११ अगस्ट, १८४० देखि २२ अक्टोबर, १८४४ सम्मको भविष्यसूचक इतिहासमा एलियाह र येजेबेलका अगमवक्ताहरूबीच कर्मेल पर्वतको युद्ध घटित भयो। अन्ततः बालका अगमवक्ताहरू झूटा अगमवक्ता भएको प्रमाणित भए र एलियाहद्वारा मारिए; तर त्यो सामना प्रारम्भ हुने बित्तिकै एलियाहले यो प्रश्न सोधे, “कति समयसम्म” तिमीहरू दुई मतहरूको बीचमा लड्छाड्छाईरहनेछौ?

एलियाह सबै मानिसहरूकहाँ आएर भने, “तिमीहरू कहिलेसम्म दुई मतका बीचमा डगमगाइरहनेछौ? यदि परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ भने उहाँकै पछि लाग; तर यदि बाल हो भने त्यसकै पछि लाग।” अनि मानिसहरूले उनलाई एक शब्द पनि उत्तर दिएनन्। त्यसपछि एलियाहले मानिसहरूलाई भने, “म, केवल म मात्र, परमप्रभुको

एक जना अगमवक्ता बाँकी छु; तर बालका अगमवक्ताहरू चार सय पचास जना छन्।” १ राजा १८:२१, २२.

एलियाह अगस्त ११, १८४० मा उभिएको छ; त्यस पुस्तालाई सोध्दै कि मिलेराइट सन्देश सत्य हो कि असत्य? यो लाओदिकियालाई दिइएको अर्को सन्देश हो, जस्तै यशैया ६ थियो।

“विलियम मिलरद्वारा प्रचार गरिएको सत्यलाई अँगाल्न हजारौं मानिसहरू डोर्याइए, र सन्देशको घोषणा गर्न एलियाको आत्मा र सामर्थ्यमा परमेश्वरका सेवकहरू खडा गरिए। येशूका अग्रदूत यूहन्नाजस्तै, यस गम्भीर सन्देशको प्रचार गर्नेहरूले रूखको जरामै बन्चरो राख्न र मानिसहरूलाई पश्चात्तापयोग्य फल फलाउन आह्वान गर्न आफूलाई बाध्य ठाने। तिनीहरूको साक्षी चर्चहरूलाई जागृत तुल्याउन, तिनीहरूमाथि शक्तिशाली प्रभाव पार्न, र तिनीहरूको वास्तविक चरित्र प्रकट गर्न उद्दिष्ट थियो। अनि जब आउन लागेको क्रोधबाट भागनुपर्ने त्यो गम्भीर चेतावनी सुनाइयो, तब चर्चहरूसित आबद्ध भएका धेरैले त्यो चङ्गाइदायक सन्देश ग्रहण गरे; तिनीहरूले आफ्ना पतनहरू देखे, र पश्चात्तापका तीतो आँसु तथा आत्माको गहिरो वेदनासहित परमेश्वरको सामु आफूलाई नम्र तुल्याए। अनि जब परमेश्वरको आत्मा तिनीहरूमाथि रह्यो, तब तिनीहरूले यो पुकार उच्चारण गर्न सहायता गरे, ‘परमेश्वरसँग डराओ, र उहाँलाई महिमा देओ; किनकि उहाँको न्यायको घडी आइपुगेको छ।’” Early Writings, 233.

1840 देखि 1844 सम्मको परीक्षाको इतिहासमा, एलियाहको सन्देश अस्वीकार गर्ने प्रोटेस्टेन्टहरू रोमका छोरीहरू भए र प्रोटेस्टेन्टवादको ओढ्नी मिलेराइट एडभेन्टवादलाई सुम्पिदिए। यशैया र एलियाहसँग हामीसँग दुई साक्षीहरू छन्, जसले “कति समय” भन्ने प्रश्न 9/11 मा आरम्भ भई आइतबारको व्यवस्थामा समाप्त हुने इतिहासको प्रतीक हो भन्ने तथ्यको साक्षी दिन्छन्। मिलेराइट इतिहासमा अगस्त 11, 1840, 9/11 सँग मिल्छ, र October 22, 1844, आइतबारको व्यवस्थासँग मिल्छ। जब स्वर्गबाट आगो ओर्लियो र एलियाहको बलिदानलाई भस्म पार्‍यो, तब बाह्रवटै ढुङ्गाहरू बलिदानसँगै प्रकाशित भए, यसरी एक लाख चवालीस हजारलाई प्रकाशित ढुङ्गाहरूका रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको एउटा झण्डा चिन्हित गरियो। त्यसपछि झूटा अगमवक्ताहरू एलियाहद्वारा मारिए, जसरी संयुक्त राज्य, अर्थात् झूटो अगमवक्ता, आइतबारको व्यवस्थामा छैटौँ राज्यको रूपमा मारिन्छ।

यशैया ६ ले 9/11 देखि आइतबारको व्यवस्थासम्म परमेश्वरका जनहरूका बीचमा हुने जाँच, शुद्धीकरण र परिष्करणको प्रक्रियालाई जोड दिइरहेको छ। एलियाहले परमेश्वरका जनहरूको लाओदिकियाली मनोवृत्तिलाई सम्बोधन गरिरहेका छन्, तर साथै साँचो र झूटा अगमवक्ताबीचको, र त्यसैअनुसार सन्देश पनि साँचो वा झूटा हुनेबीचको प्रमाण प्रस्तुत गरिरहेका छन्। यसरी, अगस्त 11, 1840 देखि आरम्भ भई अक्टोबर 22, 1844 मा समाप्त हुने गरी सार्दिसको अवधिका प्रोटेस्टेन्टहरूमाथि एक भविष्यसूचक परीक्षा ल्याइयो, र जसरी कर्मल पर्वतमा भएको आगोले दुई वर्गहरूबीच विभाजन उत्पन्न गरेको थियो, त्यसरी नै 1844 मा पनि दुई वर्गहरू प्रकट भए। जाँचको प्रक्रियामा एउटा वर्ग चाँडै “पूर्व” करारका जनहरू बन्नेहरू थिए, र अर्को वर्ग मिलेराइट एडभेन्टवाद थियो, जससँग परमेश्वरले अक्टोबर 22, 1844 मा करारमा प्रवेश गर्नुहुने थियो। जाँच र विभाजनको अवधि दाखबारीको कथा हो, किनकि मिलेराइट एडभेन्टवाद साँचो अगमवक्ता भएको कुरा ठीक त्यही बिन्दुमा प्रकट गरियो, जहाँ सार्दियाली प्रोटेस्टेन्टवादले धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको रूपमा आफ्नो भूमिका पूरा गर्न थाल्यो। जसरी बालका अगमवक्ताहरू झूटा ठहरिए, त्यसरी नै पूर्व करारका जनहरू पनि उदाङ्ग पारिए र त्यसपछि मिलेराइटहरूले तिनीहरूलाई रोमकी एक छोरीको रूपमा पहिचान गरे। कर्मल पर्वतको कथा, साथै मिलेराइटहरूको समयमा त्यस इतिहासको परिपूर्ति, यशैया ६ लाई दोस्रो साक्षी प्रदान गर्दछ कि “कति समयसम्म” भन्ने प्रश्न 9/11 देखि आइतबारको व्यवस्थासम्मको समयावधिको प्रतीक हो।

“‘हे अब्राहाम, इसहाक र इसाएलका परमेश्वर यहोवा,’ अगमवक्ता विनती गर्दछन्, ‘आज यो प्रकट होस् कि तपाईं इसाएलमा परमेश्वर हुनुहुन्छ, र म तपाईंको सेवक हुँ, अनि मैले यी सबै कुरा तपाईंको वचनअनुसार गरेको छु। हे यहोवा, मेरो सुनिदिनुहोस्, मेरो सुनिदिनुहोस्, ताकि यस प्रजाले जानून् कि तपाईं नै परमेश्वर यहोवा हुनुहुन्छ, र तपाईंले नै तिनीहरूको हृदय फेरि फर्काउनुभएको छ।’”

“आफ्नो गाम्भीर्यमा दमनकारी एउटा मौनता सबैमाथि छाएको छ। बालका पूजाहारीहरू भयले कामिरहेका छन्। आफ्नो दोषप्रति सचेत हुँदै, तिनीहरू शीघ्र प्रतिशोधको प्रतीक्षा गर्छन्।

एलियाहको प्रार्थना समाप्त हुन नपाउँदै, प्रज्वलित बिजुलीका चम्किला झिल्काहरूझैँ अग्निका ज्वालाहरू स्वर्गबाट उचालेर खडा गरिएको वेदीमाथि ओर्लन्छन्; तिनीले बलिलाई भस्म पार्छन्, खाल्डोमा रहेको पानीसमेत चाटेर सुकाइदिन्छन्, र वेदीका ढुङ्गाहरूलाई समेत भस्म पारिदिन्छन्। त्यस ज्वालाको प्रखर तेजले पर्वतलाई आलोकित पार्छ र भीडका आँखाहरूलाई चकित तुल्याउँछ। तलका उपत्यकाहरूमा, जहाँ धेरै जना माथि भएकाहरूका गतिविधिहरूलाई व्याकुल प्रतीक्षामा हेरिरहेका छन्, त्यहाँ अग्निको अवतरण स्पष्ट रूपमा देखिन्छ, र त्यो दृश्य देखेर सबै जना चकित हुन्छन्। यो त्यस अग्निस्तम्भजस्तै देखिन्छ, जसले लाल समुद्रमा इसाएलका सन्तानहरूलाई मिश्रका सेनादलबाट अलग पारेको थियो।

“पर्वतमा भएका मानिसहरू अदृश्य परमेश्वरको सामु भयमिश्रित श्रद्धाले भूमिसात् हुन्छन्। स्वर्गबाट पठाइएको आगोतर्फ हेर्न तिनीहरू साहस गर्दैनन्। तिनीहरूलाई भय लाग्छ कि तिनीहरू आफैं भस्म हुनेछन्; र एलियाको परमेश्वर नै आफ्ना पिताहरूका परमेश्वर हुनुहुन्छ, जसप्रति तिनीहरूले निष्ठा राख्नुपर्ने ऋणी छन्, भन्ने आफ्नो कर्तव्यबोधले दोषी ठहरिएर तिनीहरू एकै स्वरले यसरी पुकार्छन्, ‘परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ; परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ।’ चकित पार्ने स्पष्टतासहित त्यो पुकार पर्वतमाथि गुञ्जिन्छ र तलको समथर भूमिमा प्रतिध्वनित हुन्छ। अन्ततः इसाएल जागृत हुन्छ, मोहभङ्ग हुन्छ, पश्चात्तापी बन्छ। अन्ततः मानिसहरूले आफूहरूले परमेश्वरलाई कति ठूलो अपमान गरेका रहेछन् भन्ने देख्छन्। साँचो परमेश्वरले माग गर्नुहुने युक्तिसंगत सेवाको विपरीत, बाल-उपासना कस्तो छ भन्ने कुरा पूर्ण रूपमा प्रकट हुन्छ। मानिसहरूले उहाँको नाम स्वीकार गर्न ल्याइएपछि मात्र शीत र वर्षा रोकेर राख्नुमा परमेश्वरको न्याय र कृपालाई चिन्छन्। अब तिनीहरू एलियाका परमेश्वर प्रत्येक मूर्तिभन्दा उच्च हुनुहुन्छ भन्ने कुरा स्वीकार गर्न तयार छन्।” Prophets and Kings, 153.

कति समयसम्म? मोशा

प्रतीकात्मक प्रश्न “कति समयसम्म” भविष्यवाणीमय वचनमा पहिलो पटक उठाइएको प्रसङ्ग मोशाको समयमा मिश्रवासीहरूमाथि आएको आठौँ विपत्तिमा पाइन्छ। आठौँ विपत्ति “सलहहरू” हुन् (इस्लामको एक प्रतीक), जो “पूर्वी बतास” (इस्लामकै एक प्रतीक) द्वारा ल्याइएका थिए।

तब मोशा र हारून फिरऊनकहाँ आए र उसलाई भने, “हिब्रूहरूका परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ: तैले मेरो सामु आफूलाई नम्र तुल्याउन कति समयसम्म इन्कार गर्नेछस्? मेरा मानिसहरूलाई जान दे, ताकि तिनीहरूले मेरो सेवा गर्न सकून्। नत्र, यदि तैले मेरा मानिसहरूलाई जान दिन इन्कार गरिस् भने, हेर, भोली म तेरी सीमाभित्र सलहहरू ल्याउनेछु। अनि तिनीहरूले पृथ्वीको सतह ढाक्नेछन्, यहाँसम्म कि पृथ्वी देख्न सकिनेछैन; अनि असिनापानीबाट उम्लेर बाँकी रहेको अवशेष, जो तिमीहरूका निम्ति बाँकी रह्यो, त्यसलाई तिनीहरूले खानेछन्; अनि खेतबाट तिमीहरूका निम्ति उम्रने हरेक रूख पनि तिनीहरूले खानेछन्। अनि तिनीहरूले तेरा घरहरू, तेरा सबै सेवकहरूका घरहरू, र सबै मिश्रवासीहरूका घरहरू भरिदिनेछन्; यस्तो कुरा न तेरा पिताहरूले, न तेरा पितापुर्खाहरूले, पृथ्वीमा तिनीहरू रहेकै दिनदेखि आजको दिनसम्म कहिल्यै देखेका छन्।” अनि उनी फर्किए र फिरऊनको सामुबाट बाहिर गए।

तब फिरौनका सेवकहरूले उसलाई भने, “यो मानिस कहिलेसम्म हाम्रो निम्ति पासो भइरहनेछ? ती मानिसहरूलाई जान देऊ, ताकि तिनीहरूले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरको सेवा गर्न सकून्। के तिमीलाई अझै थाहा छैन कि मिश्र नष्ट भएको छ?”

अनि मोशा र हारून फेरि फिरऊनकहाँ ल्याइए, र उसले तिनीहरूलाई भन्यो, “जाऊ, परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको सेवा गर; तर जानेहरूचाहिँ को-को हुन्?”

मोशाले भने, हामी आफ्ना जवानहरूसँग र वृद्धहरूसँग, आफ्ना छोराहरूसँग र आफ्ना छोरीहरूसँग, आफ्ना भेडाबाख्राहरू र आफ्ना गाईवस्तुहरूसहित जानेछौं; किनकि हामीले परमप्रभुको निम्ति एउटा पर्व मनाउनुपर्छ।

अनि उसले तिनीहरूलाई भन्यो, “जसरी म तिमीहरूलाई र तिमीहरूका साना बालबालिकालाई जान दिन्छु, त्यसरी नै परमप्रभु तिमीहरूसँग हुनुहोस्; सावधान रहो, किनकि विपत्ति तिमीहरूका सामुने छ। त्यसो होइन; अब तिमीहरू जो पुरुष हो, जाओ, र परमप्रभुको सेवा गर; किनकि तिमीहरूले यही माग गरेका थियौ।” अनि तिनीहरूलाई फिरऊनको उपस्थितिबाट धकेलेर निकालियो।

अनि परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, “सलहहरूका निम्ति तेरो हात मिश्रदेशमाथि फैलाइदे, ताकि तिनीहरू मिश्रदेशमाथि चढून् र देशका सबै वनस्पति, यहाँसम्म कि असिनाले बाँकी राखेका सबै कुरालाई खाऊन्।” तब मोशाले आफ्नो लट्टी मिश्रदेशमाथि फैलाए, र परमप्रभुले त्यो दिनभरि र रातभरि देशमाथि पूर्वीय वायु चलाउनुभयो; र बिहान हुँदा त्यस पूर्वीय वायुले सलहहरू ल्यायो। अनि सलहहरू सारा मिश्रदेशमाथि चढे र मिश्रदेशका सबै सीमाभरि बसोबास गरे; तिनीहरू अति भयङ्कर थिए; तिनीहरूजस्ता सलह न तिनीहरूअगाडि कहिल्यै भएका थिए, न तिनीहरूपछि फेरि हुनेछन्। किनकि तिनीहरूले सारा पृथ्वीको सतह ढाकिदिए, यहाँसम्म कि देश अँध्यारो भयो; अनि तिनीहरूले देशका सबै वनस्पति र असिनाले बाँकी राखेका रूखहरूका सबै फल खाइदिए; यसरी सारा मिश्रदेशभरि न रूखहरूमा, न खेतका वनस्पतिमा, कुनै हरियो कुरा बाँकी रहेन।

तब फिरऊनले हतार-हतार मोशा र हारूनलाई बोलायो; र उसले भन्यो, “मैले परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको विरुद्धमा, र तिमीहरूका विरुद्धमा पाप गरेको छु। यसकारण अब, कृपया यस एक पटक मात्र मेरो पाप क्षमा गर, र परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरसँग बिन्ती गर, ताकि उहाँले मबाट यो मृत्यु मात्र हटाइदिनुहोस्।” तब मोशा फिरऊनकहाँबाट बाहिर निस्के, र परमप्रभुसँग बिन्ती गरे। अनि परमप्रभुले एउटा अत्यन्त प्रबल पश्चिमी बतास चलाउनुभयो, जसले सलहहरूलाई उडाएर लाल समुद्रमा फालिदियो; मिश्रदेशका सबै सीमाभित्र एउटै सलह पनि बाँकी रहेन। प्रस्थान 10:3-19.

पहिले “हिब्रूहरूका परमप्रभु परमेश्वर” यसरी सोध्नुहुन्छ, “तँ कहिलेसम्म मेरो सामु आफूलाई नम्र तुल्याउन इन्कार गर्नेछस्?” अनि त्यसपछि फिरऊनका सेवकहरूले फेरि फिरऊनलाई सोधे, “यो मानिस कहिलेसम्म हाम्रो निम्ति पासो हुनेछ?” यो प्रश्न आठौँ विपत्तिको समयमा सोधिएको हो, जुन धेरै कारणहरूले 9/11 सँग मेल खान्छ। दशौँ विपत्ति जेठो सन्तानको वध हो, जुन क्रूसँग मेल खान्छ, र त्यसपछि लाल समुद्रको किनारमा भएको निराशा आउँछ, जसलाई प्रेरणाले क्रूसमा चेलाहरूको निराशासँग मेल गराएको छ, र त्यो 1844 मा मिलेराइटहरूको महान् निराशासँग मेल खान्छ। यी तीन साक्षीहरू सबै आइतबारको व्यवस्थासँग मेल खान्छन्। दशौँ विपत्ति आइतबारको व्यवस्था हो, र त्यसभन्दा दुई विपत्ति अधिको आठौँ विपत्तिले “पूर्वीय बतास” द्वारा “सलहहरू” ल्यायो। “सलहहरूले” सारा पृथ्वी भरिदिए, जसरी इस्लामले आज बाध्यात्मक आप्रवासनद्वारा आफ्नो अन्धकार फैलाउँदै सारा संसारलाई हल्लाइरहेको छ। “मरुभूमिको सलह” को ल्याटिन नाम “locusta migratoria” हो, जसले प्राकृतिक संसारमा प्रवासको रूपमा प्रतिरूपित हुने आप्रवासनद्वारा इस्लामको फैलावटलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

नवौँ महामारी यस्तो अन्धकार थियो, जसलाई महसुस गर्न सकिन्थ्यो।

अनि परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, “तिम्रो हात आकाशतिर पसार, ताकि मिश्रदेशमाथि अन्धकार छाओस्—त्यस्तो अन्धकार, जो महसुस गर्न सकिने होस्।” तब मोशाले आफ्नो हात आकाशतिर पसारे; र मिश्रदेशभरि तीन दिनसम्म घना अन्धकार छायो। तिनीहरूले एक-अर्कालाई देखेनन्, न त तीन दिनसम्म कोही पनि आफ्नो स्थानबाट उठ्यो; तर इस्राएलका सबै सन्तानहरूको निवासस्थानहरूमा उज्यालो थियो। प्रस्थान 10:21-23.

कर्मेल पर्वत र एलियाहद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको “कति समयसम्म” को प्रतीकवादमा, जब स्वर्गबाट आगो ओर्लेर आउँछ, त्यहाँ प्रकट हुने एउटा भिन्नता छ। एलियाहका परमेश्वरले त्यो गर्नुभयो जुन बालले गर्न सक्दैन। मिलेराइट इतिहासमा यो भिन्नता पतित सार्डियन प्रोटेस्टेन्टवाद र मिलेराइट एडभेन्टवादका बीच प्रकट गरियो। मोशासँग यो भिन्नता अन्धकार वा ज्योति थियो। हिब्रूहरूका घरहरूमा ज्योति थियो। यशैयाले हामीलाई अझ अगाडि जानकारी दिनुहुन्छ कि मोशाको रेखामा ज्योति नभएकाहरू—जो एलियाहद्वारा नष्ट गरिएकाहरू पनि हुन्, र जो मिलेराइट कालखण्डमा प्रोटेस्टेन्टवादको ओढनी गुमाउँछन्—त्यस्ता “मानिसहरू” हुन् जसले “निश्चय नै सुन्छन्, तर बुझ्दैनन्;

र” “निश्चय नै देख्छन्, तर ग्रहण गर्दैनन्।” त्यसपछि यी मानिसहरूको विषयमा एउटा उद्घोषणा गरिन्छ, जसले भन्छ, “यस मानिसहरूको हृदय मोटा बनाइदो, र तिनीहरूका कान भारी बनाइदो, र तिनीहरूका आँखा बन्द गरिदो; नत्र तिनीहरूले आफ्ना आँखाले देख्छान्, आफ्ना कानले सुन्छान्, र आफ्ना हृदयले बुझ्छान्, अनि फर्केर आउनेछन्, र निको पारिनेछन्।”

काम गर्न इच्छुक भए तापनि, नसुन्नेहरूलाई प्रचार गर्ने जिम्मेवारीले अत्यन्तै अभिभूत भएर यशैयाले “त्यसपछि भने,” “हे प्रभु, कहिलेसम्म?”

मिस्रका दस विपत्तिहरूमध्ये अन्तिम तीनले 9/11 देखि आइतबारको व्यवस्थासम्मका तीन चरणहरूको साक्षी दिन्छन्। अगस्त 11, 1840 मा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई सामर्थ्य प्रदान गरियो, र अप्रिल 19, 1844 मा दोस्रो स्वर्गदूत आइपुग्यो र अगस्त 12-17 मा भएको Exeter Camp Meeting मा सामर्थ्ययुक्त बनाइयो, अनि तेस्रो स्वर्गदूत अक्टोबर 22, 1844 मा आइपुग्यो। तेस्रो स्वर्गदूत आइतबारको व्यवस्थासँग मेल खान्छ, र यसैले यसले तीन-चरणीय प्रक्रियालाई पहिचान गराउँछ, किनकि पहिलो र दोस्रो बिना तेस्रो हुन सक्दैन।

“पहिलो र दोस्रो सन्देश 1843 र 1844 मा दिइए, र अहिले हामी तेस्रो सन्देशको घोषणा अन्तर्गत छौं; तर ती तीनवटै सन्देशहरू अझै पनि घोषणा गरिनुपर्ने छन्। सत्यको खोजीमा लागेकाहरूलाई यी सन्देशहरू दोहोर्‍याएर सुनाइनु आज पनि पहिलेझैं अपरिहार्य छ। लेखनी र वाणी दुवैद्वारा हामीले यो घोषणा घन्काउनुपर्छ, तिनको क्रम देखाउँदै, र ती भविष्यवाणीहरूको प्रयोग प्रस्तुत गर्दै जसले हामीलाई तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशसम्म ल्याउँछन्। पहिलो र दोस्रो बिना तेस्रो हुन सक्दैन। यी सन्देशहरू हामीले प्रकाशनहरूमा, प्रवचनहरूमा, भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहासको क्रमरेखामा भएका र हुने कुराहरू देखाउँदै, संसारलाई दिनुपर्ने छन्।” Selected Messages, book 2, 104, 105.

मिस्रको दशौं विपत्ति प्रेरणाद्वारा क्रूससँग र त्यससँग सम्बन्धित पछिल्लो निराशासँग अनुरूप ठहराइएको छ। त्यसैले दशौं विपत्ति तेस्रो सन्देश हो, जसको अगाडि भविष्यवाणीगत आवश्यकताअनुसार पहिलो र दोस्रो सन्देश आउनेपर्छ। 9/11 मा प्रभुले फिरऊनलाई सोध्नुभयो, “कति समयसम्म,” र त्यसको तुरुन्तै पछि फिरऊनका सेवकहरूले पनि सोधे, “कति समयसम्म।” मोशाले परमेश्वरको “कति समयसम्म” भन्ने प्रश्न फिरऊनसमक्ष पुर्‍याएपछि, र सेवकहरूले मोशाको उक्त प्रश्न फेरि फिरऊनलाई दोहोर्‍याउनु ठीकअघि, मोशाले एउटा मोडको बिन्दु यसरी चिह्नित गर्छन्, “तिनी फर्किए, र फिरऊनको सामुन्नेबाट बाहिर निस्किए।” प्रस्थान 10:6।

9/11 एक भविष्यसूचक मोडबिन्दु थियो, जसको पूर्वछाया त्यतिखेर देखाइएको थियो जब मोशाले पूर्वीय वायुसँगै आएको सलहको प्रकोप ल्याए।

“राष्ट्रहरूको र मण्डलीको इतिहासमा यस्ता अवधिहरू हुन्छन्, जो मोडबिन्दुहरू हुन्। परमेश्वरको प्रबन्धमा, जब यी विभिन्न सङ्कटहरू आइपुग्छन्, त्यस समयका लागि ज्योति प्रदान गरिन्छ।” Bible Echo, August 26, 1895.

अर्को विपत्तिले तपाईं कुन वर्गमा हुनुहुन्थ्यो त्यसअनुसार अन्धकार वा ज्योति उत्पन्न गर्‍यो। 9/11 “राष्ट्रहरूको तथा मण्डलीको इतिहासमा एउटा मोडबिन्दु” थियो। त्यस बिन्दुमा परमेश्वरका जनतालाई फर्केर पुराना मार्गहरूमा हिँड्न बोलाइयो, तर तिनीहरूले त्यसमा हिँड्न अस्वीकार गरे र तुरहीको आवाज सुनेनन्। एलियाहपछि अन्धकार र ज्योतिबीच एक विभाजन सम्पन्न भयो, र मोशाले सोधे, “कहिलेसम्म?” उनी त्यस खण्डमा अझ यसरी भन्छिन्:

“राष्ट्रहरू र कलीसियाको इतिहासमा यस्ता अवधिहरू हुन्छन्, जो मोडबिन्दुका समयहरू हुन्। परमेश्वरको प्रबन्धमा, जब यी विभिन्न सङ्कटहरू आइपुग्छन्, त्यस समयका लागि ज्योति प्रदान गरिन्छ। यदि यसलाई ग्रहण गरियो भने, आत्मिक प्रगति हुन्छ; यदि यसलाई अस्वीकार गरियो भने, आत्मिक पतन र विश्वासको जहाजभङ्ग पछ्याउँछन्।” Bible Echo, August 26, 1895.

हामी अर्को लेखमा “कति समयसम्म” भन्ने विषयलाई निरन्तरता दिनेछौं।

“मे, 1842 मा, म्यासाचुसेट्सको बोस्टनमा एक सामान्य सम्मेलन बोलाइयो। यस सभाको उद्घाटनमा, हेभरहिलका भाइहरू चार्ल्स फिच र अपोलोस हेलले दानिएल र यूहन्नाका चित्रात्मक भविष्यवाणीहरू, जसलाई उनीहरूले कपडामा भविष्यसूचक संख्याहरूसहित चित्रित गरेका थिए र तिनको परिपूर्ति देखाएका थिए, प्रस्तुत गरे। सम्मेलनसमक्ष आफ्नो चार्टबाट व्याख्या गर्दै भाइ फिचले भने कि, यी भविष्यवाणीहरूको जाँच गर्दै गर्दा, यहाँ प्रस्तुत गरिएझैं यस प्रकारको कुनै कुरा यदि आफूले तयार गर्न सके, यसले विषयलाई सरल बनाउनेछ र श्रोतासमक्ष प्रस्तुत गर्न उनलाई अझ सजिलो हुनेछ भन्ने उनले सोचेका थिए। यहाँ हाम्रो मार्गमा अझ बढी ज्योति थियो। यी भाइहरूले त्यही काम गरिरहेका थिए जुन प्रभुले 2,468 वर्षअघि आफ्नो दर्शनमा हबकूकलाई देखाउनुभएको थियो, यसो भन्दै, ‘दर्शन लेख र त्यसलाई पाटीहरूमा स्पष्ट पार, ताकि जसले त्यो पढ्छ, ऊ दौडन सकोस्। किनकि दर्शन तोकिएको समयकै लागि अझै छ।’ हबकूक 2:2।”

“यस विषयमा केही छलफल भएपछि, यसजस्तै तीन सयवटा चार्ट लिथोग्राफ गर्ने प्रस्ताव सर्वसम्मतिले पारित गरियो, र त्यो चाँडै नै सम्पन्न भयो। तिनीहरूलाई ‘43 charts’ भनिन्थ्यो। यो अत्यन्तै महत्त्वपूर्ण सम्मेलन थियो।” *The Autobiography of Joseph Bates*, 263.

“मैले देखें कि 1843 को चार्ट प्रभुको हातद्वारा निर्देशित थियो, र यसलाई परिवर्तन गरिनु हुँदैन; कि अंकहरू उहाँले चाहनुभएझैं नै थिए; कि उहाँको हात त्यस माथि थियो र केही अंकहरूमा भएको एउटा त्रुटिलाई लुकाइराख्यो, ताकि उहाँको हात हटाइएसम्म कसैले त्यसलाई देख्न नसकोस्।” *Early Writings*, 74.

“‘मूल विश्वास’ मा स्थिर रहँदा, दोस्रो आगमनका व्याख्याताहरू र पत्रिकाहरूको संयुक्त साक्षी यही थियो कि चार्टको प्रकाशन हबकूक २:२, ३ को परिपूर्ति थियो। यदि चार्ट भविष्यवाणीको विषय थियो (र जसले यसलाई अस्वीकार गर्छन्, तिनीहरू मूल विश्वासबाट अलग हुन्छन्), तब यसबाट यो निष्कर्ष निस्कन्छ कि ई.पू. ४५७ नै २३०० दिनको मिति गणना आरम्भ गर्ने वर्ष थियो। १८४३ लाई पहिलो प्रकाशित समय हुनु आवश्यक थियो, ताकि ‘दर्शन’ले ‘ढिलो गरोस्,’ अथवा त्यहाँ एक ढिलो हुने समय रहोस्, जसमा मध्यरातको पुकारद्वारा जागृत गरिनुअघि कुमारीहरूको समूहले समयको महान् विषयमा सुस्ताउँदै र निदाउँदै रहनुपर्ने थियो।” *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Volume I, Number 2, James White.